

Vzpomínky na Skláře

Erinnerungen von Glaserau

Vzpomínka syna Alice Sukup Closter, rozené Sukupové, ze Sklářů, který navštívil Hvoždany a Skláře v roce 1992.

Zeptal jsem se matky na dobu, kdy v roce 1946 musela s rodinou opustit svůj domov v Glaserau v Československu, a proč museli odejít. Vysvětlila mi, že po válce byla posunuta hraniční čára, a zatímco předtím žili v Německu, po posunutí hranice se Glaserau ocitlo v Československu. Češi donutili všechny Němce odejít. Matce bylo v té době osm let. Říkala, že nikoho nenapadlo, že odcházejí navždy. Říkala, že mnozí vykopali na zahradách díry a zakopali tam pro jistotu nádobí. Dostali jen osmidenní výpověď a bylo jim řečeno, že si každý může vzít s sebou jen 40 kilogramů. Spolu s mnoha dalšími Němci je odvezli do Domažlic – bylo to něco jako sběrné místo. Pak je naložili do dobytčích vagónů na cestu do Německa. Nejprve bydleli ve škole se spoustou dalších lidí. Říkala, že je v Německu také nikdo nechtěl, protože tam bylo příliš mnoho uprchlíků.

Zeptal jsem se matky, jaký byl všeobecný vztah obyvatel Glaserau k Američanům, když přišli během války. Řekla, že se lidé báli VŠECH vojáků, ruských, německých i amerických. Ale jakmile viděli, že jim Američané nic zlého neudělali, cítili se dobře. Říkala, že se spřátelila s jedním z amerických vojáků. Vyměňovala své tmavé německé rohlíky za jeho bílý americký chléb – nikdy předtím bílý chléb neviděla. Řekla také, že 1. května 1945, když Američané přišli do Glaserau, procházeli městem a dívali se do všech oken. Matčina sestra byla ten den doma nemocná. Když se voják podíval dovnitř, vyděsila se, protože nikdy předtím neviděla černocho. Matka si myslí, že Američané hledali nějaké vězně, které Němci drželi v Glaserau, ale Němci je už přemístili, takže je Američané nemohli osvobodit.

Matka také uvedla, že její otec a bratr Franz byli oba posláni do války. Zatímco byli pryč, Němci jim posílali na pomoc s vedením hospodářství válečné zajatce – myslím, že se zmínila o jednom Rusovi a jednom Polákovi. Vyprávěla také příběh o tom, jak se Marie Sukupová jedné válečné noci probudila a uslyšela, jak ji volá její syn Franz. Později se rodina dozvěděla, že Franz té noci ve válce zemřel.

Matka žila v Glaserau, ale do školy chodila ve Stockau (Pivoni). V roce 1990 se spolu se svou sestrou Sonjou a Sonjinou sestřenicí vydala do Československa a našla místo, kde kdysi stávalo Glaserau. [...] V místech, kde je nyní les, se nacházela vesnice. Ze silnice není nic vidět, ale místo bylo přesně takové, jak ho popsala, takže jsme se vydali po polní cestě, což byla ve skutečnosti velmi stará štětovaná cesta zarostlá trávou. Když cesta došla k lesu, stoupala do prudkého kopce. Byla velmi hrbolatá s výmoly, ale nebylo kde se otočit, tak jsme jeli dál. Když se cesta vyšplhala na vrchol kopce, vyrazila z lesa a po naší levici se otevřel krásný výhled na další kopce a údolí a pěstované plodiny. Po naší pravici byly lesy. Pak jsme v porostu uviděli část staré kamenné zdi. Popošli jsme ještě kousek a spatřili plot a bránu, stejnou jako ta, která stála před matčíným domem. Pokud to byla její brána, dům kdysi stál na kopci s krásným výhledem. Nedaleko jsme uviděli velkou díru s troskami kolem – starý sklep. [...]

Zdroj: <https://freepages.rootsweb.com/~mach/misc/hoslau%20letter.htm>

